

Gestió, valors i morositat

ISIDRE GAVÍN VALLS
CAP DE L'OPOSICIÓN A L'AJUNTAMENT DE LLEIDA

TRENTA ANYS DESPRÉS de recuperar la democràcia, crec que els ciutadans hauríem de ser més exigents amb el funcionament de l'Administració pública en general i dels ajuntaments en particular, sobretot en els aspectes essencials de la gestió i no perdre'ns, com crec que passa massa vegades, en el simple anecdotari.

Si volem un país seriós i avançat, tots els ciutadans hauríem de fer-nos nostres i aplicar primer i exigir després a les administracions una sèrie de valors necessaris per tenir un país de qualitat. Jo m'hi apunto. Vull un país i una ciutat de qualitat.

Un d'aquests valors o acti-

tuds necessaris per a una societat justa i equitativa és que tothom compleixi les seves obligacions i compromisos, cadascú en el seu àmbit, des del familiar i laboral fins a qualsevol activitat de la vida diària.

Si bé tothom té el seu paper, a qui s'hauria de demanar l'excel·lència és a les administracions que tenen mitjans per fer-ho, l'obligació legal de vegades i sobretot, l'obligació moral.

No és tolerable que l'Administració exigeixi el compliment de les obligacions fiscals als ciutadans, sota pena de recàrrecs i embargaments o el compliment de les normes de circulació sota pena de san-

cions en defensa de l'interès general, i alhora no compleixi els pagaments als seus proveïdors, moltes vegades veïns de la mateixa ciutat, quasi sempre pimes i autònoms.

Es pot excusar potser, i en determinades circumstàncies, la morositat municipal en els anys de vaques grasses, perquè, encara que no reflecteix una bona gestió, en tot cas el perjudici que es genera és molt menor (les empreses tenen més capacitat per suportar el deute). És fins i tot més excusable als petits municipis que pateixen d'una forma crua la manca de recursos i de finançament i els és molt difícil accedir al crèdit.

En general, però, crec que és inadmissible per a un ajuntament com el de Lleida, que té capacitat i recursos per accedir al crèdit, que ha doblat els ingressos d'IBI en pocs anys

gràcies al boom immobiliari i a l'augment de la pressió fiscal que estigui pagant alguns proveïdors a 100, 200 i, en alguns casos, a 300 dies.

Les organitzacions empresarials de Lleida han posat el crit al cel, perquè això que és poc presentable, en un moment de crisi com aquest, és un llast per a les pimes: la primera causa de mortalitat de les petites i mitjanes empreses és la morositat.

Des de Convergència i Unió hem reclamat i presentat iniciatives en diferents moments, exigint a la Paeria el compliment de la llei de morositat, en recolzament al teixit empresarial, convençuts que és el que ens permetrà sortir de la crisi, en la línia d'altres iniciatives que Convergència i Unió ha anat presentant, en coherència amb el pensament que recull de manera gràfica l'expres-

sió del President Mas *business friendly*.

Cal també exigir uns valors sòlids a la gestió pública. Si pagar, complir els compromisos econòmics amb els proveïdors no és una prioritat... Em pregunto quina acció pot passar per davant d'aquesta. Gastar en conceptes de vegades superflus o prescindibles, en propaganda, publicitat, *fiestas y festejos* que potser són prioritaris per enaltir el polític de torn? O, ara que estem en plenes celebracions nadalenes, són prioritàries tanques publicitàries i revistes amb felicitacions a tot color amb la signatura de l'alcalde, repetides innecessàriament? I com a aquests, altres exemples...

Un ajuntament com el de Lleida, que no té com una prioritat pagar els seus proveïdors en plena crisi, no pot parlar mai de bona gestió econòmica.